

— Нѣмате право, господже, отговорихъ : азъ не съмъ ся присторилъ никога че съмъ вы обычалъ, и моята къмъ васъ наклонность была е и е още братска. Исповѣдувамъ че хубостъта вы, умътъ вы, дарованіята вы, даватъ вы право да очаквате отъ онѣзи които вы приближаватъ съ нѣщо повечко отъ братско пріятелство; но моето състояніе, семейственнытъ ми длъжности не ми допрощаватъ да прѣскачъ онзи прѣдѣлъ безъ да ся отбыѣмъ отъ пѣтьтъ. Казувамъ вы искренно, че вы намѣрувамъ твърдѣ хубавѣ, и увѣрявамъ вы че като не допуснѣхъ, щото моитѣ къмъ васъ чувства да прѣскачатъ прѣдѣльтъ който честъта начертава, не съмъ направилъ твърдѣ леснѣ работѣ. Не виждамъ въ какво съмъ ви унизилъ; онова което вы унизява, господже, то е убѣжденіето че вы обыча человекъ който е рѣшенъ да ся неже ни за васъ.

А тя ввърли връзь мене единъ лукавъ погледъ и — Отъ дѣ знаете вы ? попыта. Всичкытъ человекы не сѣ лъжци.

— А ! Виждамъ че сте зли, г-же Елуень, рекохъ твърдѣ спокойно. Кога е тъй прощавай.

— Г. Максиме ! извика и ся завече къмъ мене. Да мя простите ! Смильте ся за мене ! Горкана си ! Вы не сте мя проумѣли, азъ съмъ толкозь злочеста ! Въобразѣте си каквы сѣ размыслитѣ на единъ женѣ, като мене, на който женската природа е дала сърдце, душѣ и умъ...